

Η Άλκη Ζέη ζει τον κόσμο 88 χρόνια. Αρκετά από αυτά, δύσκολα πολύ. Τα τελευταία πενήντα χρόνια εκδίδει τα βιβλία της. Το γεγονός ότι έχουν πουληθεί κατά δεκάδες χιλιάδες δεν αποτελεί απαραίτητα κάποιο τεκμήριο επιτυχίας. Εκεί που οι επόμενες, από τη δικιά της, γενιές της οφείλουν μια μεγάλη υποχρέωση είναι για το ότι άφησε μια σπουδαία παρακαταθήκη.

Σπουδαία γιατί είναι ήρεμη, ψύχραιμη, ανθρώπινη, τρυφερή. Δεν παρασύρθηκε η συγγραφέας. Έζησε την άβυσσο της Κατοχής, βίωσε το ζόφο του Εμφυλίου, πέρασε την περιπέτεια της Τασκένδης και πολλά άλλα. Πελώριες εμπειρίες που αφήνουν στίγματα στο κορμί και στη ψυχή.

Η Άλκη Ζέη αποτελεί ένα λαμπρό παράδειγμα παιδιού που είχε την τύχη, να μεγαλώσει σε ένα κουκούλι που ευνοούσε την καλλιέργεια του μυαλού αλλά και την αγωγή της ψυχής. Είχε τύχη, αλλά παράλληλα είχε και αξία, ώστε να το καταλάβει, να το ακολουθήσει και τελικά να το διακωνεί. Το κουκούλι αυτό ήταν κατ' αρχήν η καταγωγή, η οικογένειά της, ο παππούς, η μητέρα της
«...και μείς καμαρώνουμε γιατί κανένα παιδί δεν είχε τόσο όμορφη και κομψή μαμά».
Ακολουθώς ο γαλαξίας των ανθρώπων που συναναστράφηκε μικρή. Ο Ελύτης, ο Γκάτσος, ο Μποστ., ο Εμπειρικός, ο Χατζιδάκης, ο Κουν, η Σαρή, ο Πλωρίτης, ι ασφαλώς, ο σύζυγός της ο Γιώργος Σεβαστίκογλου και τόσοι άλλοι.

Έτσι όταν η Ζέη πρωτοπερπάτησε στον κόσμο,

είχε βάσεις γερές, σωστές, υγιείς. Αντεξε την έκπτωση των πάντων, επέζησε από το καμίνι των γεγονότων και παρούσα στις εξελίξεις ήρθε να φωτίσει με λέξεις, την εποχή της αλλά και τη ζωή μας.

Στο τελευταίο, μέχρι στιγμής, βιβλίο της με τίτλο: “ Με μολύβι φάμπερ νούμερο δυο”, η συγγραφέας ξετυλίγει ένα τμήμα από το μίτο της ζωής της. Ξεκινά την ιστορία από τους προγόνους της και μας φτάνει μέχρι το '45, λίγο μετά από εκείνον τον ισοπεδωτικό για τους Αθηναίους και για την πόλη Δεκέμβρη.

Ανάλαφρη αλλά διεισδυτική, χαριτωμένη και ευφυής, μας περιγράφει με άνεση το παρελθόν και το παρελθόν της. Περιδιαβαίνει τις τοποθεσίες που μεγάλωσε, μας ζωντανεύει το περασμένα, τις συνήθειες των ανθρώπων. Ανιχνεύει τα ήθη, τις προτιμήσεις
«... μεγάλη μόδα της εποχής το ταγάρι»
και βέβαια κάνει τις τομές στην κοινωνική συμπεριφορά και στην πολιτική. Προχωρεί σε εξομολογήσεις
«...έφτασε να περάσουν πολλά χρόνια για να μάθω πως ο Καραγιώργης δεν μας κορόιδεψε.»

και

φτάνει σε συμπεράσματα:

«Μίσος, μίσος. Αυτό ήταν η Αθήνα μετά τον Δεκέμβρη...»

Η έκδοση διακοσμείται από φωτογραφίες εποχής, που βάζουν τον αναγνώστη ακόμα περισσότερο στο κλίμα. Αναμφίβολα ένα βιβλίο που αξίζει να διαβαστεί, τόσο από εκείνους που έζησαν εκείνα τα χρόνια, όσο και πολύ περισσότερο από όσους είχαν την τύχη να μην βιώσουν την εποχή της νιότης της Άλκης Ζέη.